

— Съседко, като се връщашъ по-късничко, не си ли видѣлъ, кой шета изъ двора ми? Кражби ме разсипватъ. Останахъ и безъ волчета. . .

— Да не ми плащашъ да те пазя? — изрѣмжалъ Пали Иванъ.

— Не се сърди, съседко! Азъ само питахъ. На крад-цитѣ е дошло по-лесно презъ твоя дворъ да извличатъ стоката ми, таа. . .

— Аа, тъй ли? — потрепералъ Пали Иванъ и се въртналъ къмъ кѣщи.

И една тъмна нощъ кѣщата на стареца огрѣла цѣ-лото селце. Огънятъ избухналъ изведнѣжъ отъ всѣкъде — точно по Пали Ивански. . .

Юрнали мѣжетѣ, крещѣли и извличали покѣщнина и добитѣкъ. Женитѣ пишѣли и се хвърляли въ огъня за рожбитѣ си. Дотичала и жената на Пали Ивана, че ве-черьта малкото ѣ заспало съ дѣдо Насъовитѣ внучета. Тя се хвърлила въ огъня, изскочила съ пламнали дрехи и паднала съ детенцето предъ кѣщата. Хората я изгасили и отнесли.

На другата нощъ Пали Иванъ си дошелъ и се на-велъ надъ детето:

— Махни се! То бере душа! Ти го умори, ти! — вик-нала майката.

Пали Иванъ не отдумалъ. Това я увѣрило, че наистина той е запалилъ дѣдо Насъови, и тя съ писѣкъ излетѣла въ черната нощъ. На сутринъта я намѣрили удавена. А детенцето самотно отлетѣло при дѣда Господа.

Хората го погребли, прибрали братчетата му и се заели да помогнатъ на дѣда Нася. Оттогава никой не видѣлъ Пали Ивана.

Следъ години се чуло, че въ планината живѣе чу-денъ старецъ — селски свинарь! Край него като пче-лички брѣмчели пастирчетата. Той ги галѣлъ по главитѣ, унасялъ ги съ приказкитѣ си и често плачелъ. Не едно извлѣкълъ изъ запѣненитѣ вирове, не едно отнесълъ въ село изгаряно отъ треска. Върнѣлъ ли пѣкъ вечеръ сви-нетѣ, той обикалялъ сиротитѣ, на които можелъ да по-могне. После се прибиралъ въ кѣщурката, която селя-нитѣ му отстѣпили. Тамъ му донасяли паничка бобецъ, кѣсче хлѣбъ, бучка сиренце. Когато го забравяли, той изваждалъ накуснати корички, насищалъ глада си, бла-